

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

ANUL XIX NR.6 (218) / 2015

BULETIN DE INFORMAȚII

IUNIE 2015

Părintele Ioan Ioan - promotorul renașterii euharistice

Deși a trăit la Mănăstirea Recea de lângă Târgu Mureș doar în ultima parte a vieții - este adevărat, cea mai importantă pentru itinerarul său duhovnicesc - Părintele Ioan Ioan (26 iunie 1922 - 17 mai 2008) este cunoscut de toată lumea ca „Părintele Ioan de la Recea”. Aici la Recea, în condițiile de libertate de după Revoluție, Părintele Ioan a putut desfășura, cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Andrei, o lucrare duhovnicească unică, cu accentul pus pe Sfânta Împărtășanie. Nici un alt mare duhovnic român n-a promovat atât de mult împărtășirea deasă a credincioșilor cum a făcut Părintele Ioan. Dimpotrivă, marii noștri duhovnici au pus accentul pe Taina Spovedaniei și nu pe împărtășirea cu Sfintele Taine. Ei se înscriau astfel pe o linie tradițională foarte veche, dominantă în Ortodoxie până la renașterea filocalică din secolul al XVIII-lea, pe care o datorăm Sfântului Paisie de la Neamț și Sfântului Nicodim Aghioritul.

Pe lângă publicarea primei Filocalii (Veneția 1785), Sfântul Nicodim a încercat și o renaștere liturgică prin revenirea la practica veche a citirii cu voce tare a rugăciunilor din cadrul Sfintei Liturghii, care începând cu secolele VIII – IX au fost citite de preoți, tot mai mult în taină, adică cu voce joasă, în timpul cântării. Astfel poporul credincios nemaiauzind rugăciunile care constituie inima Liturghiei era lipsit de înțelesul ei ca Jertfă și ca Cină exprimat tocmai în aceste rugăciuni. Totodată în scrierile sale, Sfântul Nicodim a încercat să explice, prin nenumărate dovezi patristice, sensul firesc al Sfintei Liturghii care, fiind Cina Domnului, se împlinește și se desăvârșește prin împărtășirea credincioșilor. Căci nimeni nu se duce la o cină fără să mă-

nânce din bucatele ce sunt puse înainte, după cum nu se poate scuza că nu mănâncă pentru că nu s-a pregătit. Cine nu s-a pregătit, nici nu participă la cină. De aceea Sfântul Nicodim citează pe Sfântul Ioan Gură de Aur care spune că cel ce este nevrednic de împărtășirea cu Sfintele Taine, acela nu este vrednic nici să participe la Liturghia credincioșilor, ci trebuie să părăsească biserica odată cu catehumezii la rostirea cuvintelor: „Cei chemați ieșiți...”. De asemenea canoanele Apostolilor, ale unor Sinoade

ecumenice și locale subliniază datoria tuturor celor ce participă la Liturghia euharistică de a se împărtăși cu Sfintele Taine, bineînțeles cu pregătirea prealabilă corespunzătoare.

Dacă în primele veacuri creștine toți credincioșii care participau la Sfânta Liturghie se împărtășeau fără excepție, mai târziu, odată cu slăbirea credinței, cei mai mulți - nemaînțelegând sensul profund al Liturghiei ca Taină care constituie Biserica, tocmai pentru că ne unește cu Hristos prin împărtășirea cu Trupul și Sângele Lui - au privit Liturghia ca pe o slujbă printre celelalte slujbe ale Bisericii la care poți participa și fără să te împărtășești. Astfel Liturghia a pierdut forța unirii

credincioșilor cu Hristos și întreolaltă, viața creștină a slăbit, iar credința va fi trăită tot mai mult ca o problemă personală, privată. Prin devaluarea Liturghiei, adică prin neîmpărtășirea cu Sfintele Taine sau neparticiparea la săvârșirea ei, s-a pierdut deci caracterul comunitar al credinței și prin aceasta suportul cel mai puternic al vieții. Căci viața ne-a fost dată de Dumnezeu ca s-o trăim în comuniune unii cu alții și în comuniune cu Dumnezeu. Sensul vieții și desăvârșirea ei sunt tocmai progresul în comuniune. Iar forma supremă de comuniune cu Dumnezeu și cu oamenii este tocmai împărtășirea cu Sfintele Taine ale lui Hristos Care ca Dumnezeu adevărat și ca Om adevărat cuprinde în Sine întreaga Dumnezeire și întreaga umanitate.

De aceea reînnoirea vieții duhovnicești personale și comunitare este posibilă numai prin Sfânta Liturghie trăită după toate exigențele ei. Căci la Liturghie nu putem participa oricum dacă vrem să ne bucurăm de roadele ei care sunt tocmai unirea cea mai reală cu Dumnezeu și cu semenii noștri. Părintele Ioan era conștient de aceasta și tocmai de aceea s-a străduit toată viața să-i apropie pe credincioși de Sfântul Potir. El știa maxima ascetică proprie Spiritalității ortodoxe că „totul este har” (cf. Efeseni 2, 8; Filipeni 2, 13) și că harul ni se împărtășește înainte de toate prin Sfintele Taine. Știa, fără îndoială, și cealaltă maximă: „dă-ți sângele ca să primești harul” (cf. Evrei 12, 4; Matei 11, 12). Iată o antinomie specifică vieții creștine: cele două maxime se exclud rațional, dar în planul credinței sunt tot atât de adevărate. Aceasta înseamnă că harul care este gratuit și nu depinde de meritele omului, nu poate lucra în viața

lui fără colaborarea sa. Harul așteaptă deschiderea inimii pentru primirea lui și apoi împreună lucrare cu el. Or inima nu se deschide fără efort ascetic, fără rugăciune, fără post și cumpătare în mâncare, în băutură, în viața conjugală și în toate..., fără lupta împotriva păcatului și a patimilor, fără săvârșirea constantă a binelui... Credinciosul este deci chemat să facă tot efortul de care este capabil pentru a trăi o viață plăcută lui Dumnezeu. În viața duhovnicească de zi cu zi trebuie să ținem deci seama de aceste două adevăruri fundamentale exprimate de maximele citate. Pe de o parte, trebuie să ne încredințăm cu totul

voii lui Dumnezeu care le lucrează toate spre binele celor ce-L iubesc (cf. Romani 8, 28), iar pe de alta, să ne luptăm „până la sânge” (Evrei 12, 4) pentru a evita păcatul și a trăi după voia lui Dumnezeu, împlinind poruncile Lui.

Din cele de mai sus înțelegem că harul Sfințelor Taine (nu doar al împărtășirii cu Trupul și Sângele Domnului, ci și harul Botezului, al Mirungerii, al Cununiei, al Preoției...) nu lucrează în inima noastră dacă nu colaborăm prin efort ascetic, în modul cel mai conștient, cu el. Viața creștină este o viață responsabilă și presupune un angajament permanent în împlinirea

binelui și evitarea răului.

În ce măsură Părintele Ioan a reușit să insufle credincioșilor care l-au căutat cu miile acest echilibru duhovnicesc între lucrarea harului și angajamentul omului, numai Dumnezeu o știe. Știm însă că Părintele Ioan a ars toată viața de dragostea pentru Hristos pe care l-a mărturisit cu prețul multor ani de închisoare. Pentru această mărturie și pentru dorința care l-a mistuit toată viața de nu-i lipsi pe credincioși de Hristos din Sfânta Împărtășanie, Părintele Ioan de la Recea se înscrie în rândul marilor noștri duhovnici și mărturisitori.

Mitropolitul SERAFIM

Unde mai sunt limbile de foc? de Părintele Arsenie Boca*

La 50 de zile după Înviere s-a întregit Revelația. Atunci s-a predicat de oameni, prima dată pe pământ, despre Sfânta Treime. Duhul Sfânt, a treia Față a lui Dumnezeu, a venit din Cer: „fără veste, ca o suflare de vifor, și a umplut toată casa unde ședeau ucenicii. Și li s-a arătat, despărțindu-se niște limbi, ca de foc, și s-a lăsat câte una pe fiecare din ei. Atunci s-au umplut toți de Duhul Sfânt” (Faptele Apostolilor 2,2-4). Iar în casă erau Sfinții Apostoli și Maica Domnului: prima societate în Duhul Sfânt.

Deci astăzi este ziua întemeierii Bisericii. Astăzi Duhul Sfânt unifică neamurile. Biserica are în lume rolul unificării neamurilor. Prima Biserică a întemeiat-o Duhul Sfânt în Ierusalim și aceasta și-a luat numaidacă misiunea în lucru. Toate neamurile care se întâmplaseră de față în Ierusalim, astăzi aud cuvântul lui Dumnezeu în limba lor „cât se mirau toți și se minunau”. De ce se mirau și se minunau? Iată câteva precedente: la început a fost o singură limbă între oameni și se înțelegeau toți. Aceasta a fost până la turnul lui Babel. Zidirea din Babilon voia să fie o legitimă apărare a oamenilor împotriva lui Dumnezeu, care, pentru fărâdelegi, îi prăpădise cu potopul. Această „apărare” a fost pedepsită cu înmulțirea și neînțelegerea limbilor. Până în ziua de astăzi se aude ecoul acestei pedepse. Orice neînțelegere, învrăjbire și confuzie se cheamă „babilonie” și „marele Babilon”, și dă a se înțelege că din el lipsește Dumnezeu, sau a fost izgonit.

Astăzi, în ziua Cincizecimii, pedeapsa din Babilon încetează. Toate neamurile pământului, adunate în Ierusalim - Scriptura pomenește 16 - astăzi se unifică într-o înțelegere de Dumnezeu, prin puterea și lucrarea Sfântului Duh, dată Sfinților Apostoli, dată primei Biserici. Astăzi toate neamurile aud, în limba lor, despre singurul lucru care mai poate uni laolaltă: despre existența unei „Societăți”. Deci marea societate a neamurilor e îndemnată să fie reflexul pământesc al acestei „Societăți” cerești, singura soluție a ieșirii neamurilor din babilonie.

Dar ziua Pogorării Duhului Sfânt mai însemnează și ieșirea omului din omenesc și frică, în dumnezeiesc și senin dumnezeiesc. Apostolii, deși văzuseră, ba chiar și ei făcuseră lucruri mai presus de fire, ei, care s-au încredințat de marea realitate a învierii din morți, încă mai plăteau tribut: tremurau din toate fibrele neputinței omenesti. Duhul Sfânt, prin pogorârea Sa, a șters frica din fire. Putere de sus și limbă de foc s-a dat omului. De acum nu mai grăiau din ale lor, ci din Duhul Sfânt. Așa e firesc: Dumnezeu să grăiască omului despre Sine, din om. Dar atunci omul ia foc și luminează dumnezeiască.

Divina prezență strămută omul în fericirea după care de altfel umblă - a supremei certitudini. Atunci nu mai e putere pe lume, de care să se teamă, deși el nu e o primejdie pentru nimeni.

Numai așa se explică minunea că 12 oameni simpli, dar convinși de eviden-

ța divină, au biruit imperiul roman, stărnind în el o revoluție fără arme, cum nu s-a mai văzut alta. Au cutreierat până la marginile pământului, înfruntând toate primejdiile vremii și locurilor, câștigând credincioși lui Dumnezeu, nu numai prin viața și cuvântul lor, ci până și cu moartea lor, ultimul gest, și cel mai puternic, de biruință a spiritului asupra materialității lumii acesteia.

Iată ce destin are un om îmbrăcat în Duhul Sfânt: ce poate o limbă de foc a divinei prezențe. Unde mai sunt astăzi limbile de foc? Aceasta nu e o întrebare, ci o propunere, pentru Pogorârea Duhului Sfânt... (Oradea, 6.VI.49)

*din "Cuvinte Vii", Deva 2006, 99-100

Împărtășanie

*În tinda mea cu umbre dulci, Stăpâne,
Atâtea seri la rând ai poposit,
La masa albă m-ai blagoslovit,
Atins-ai vinul și ai frânt din pâine.*

*Atâtea seri la rând s-au irosit,
Căci n-au văzut privirile-mi păgâne,
Că trupul sfânt Ți l-ai ascuns în grâne,
Și sângele cu vin l-ai îndulcit.*

*Și azi, ca'n alte seri, în tind'ai stat.
Ca să te vadă ochii mei, sărmanii,
Paharul plin l-ai binecuvântat.*

*În svonul vechi din sfintele cazanii,
Cu scump sângele Tău m-am adăpat
Și trupul Tău s'a frânt spre'impărtășanii.*

Maica Teodosia (Zorica Lațcu)

Sfântul Bonifatie, apostolul germanilor*

În fiecare an la data de 5 iunie se face pomenirea Sfântului Bonifatie, considerat pe bună dreptate apostolul germanilor. Acesta a fost martirizat, împreună cu alți 52 de creștini în ziua de Rusalii a anului 755, în Frisia (Olanda).

După căderea Imperiului Roman de Apus (476), prin măsurile luate de către papa Grigorie cel Mare (+604) vor fi încreștinați englezii, care la rândul lor, în secolele al VII-lea și al VIII-lea, vor încreștina aproape toate triburile germanice. Un rol foarte important în această misiune la avut Sfântul Bonifatie, considerat „cel mai mare sfânt de neam englez, care a trăit vreodată”. (Vlad Benea, „Viețile sfinților ortodocși din Apus. Sfinții insulelor britanice”, Cluj-Napoca 2006, p. 266).

Născut în satul Crescent din ținutul Devon, în sud-vestul Angliei, în anul 672 (după unii 673 sau chiar 675), Sf. Bonifatie a primit la botez numele de Winfrith sau Wynfrehth, care se traduce cu „prieten al păcii”. Având de mic copil înclinație spre viața religioasă, a intrat de la o vârstă fragedă în mănăstire, după ce a reușit să-și convingă tatăl să nu se opună acestei decizii, numai din dorința de a-l lăsa singurul moștenitor al averii. Astfel, a intrat în Mănăstirea Exeter (Exampton). Biograful său, Willibald, scria: „Era înzestrat cu o scânteie de dar dumnezeiesc, pe care cu atâta stăruință a îngrijit-o prin învățătură, încât fiecare ceas și fiecare clipă a lungii și neobositei sale vieți a slujit doar pentru a înmulți darurile dumnezeiești, care fuseseră revărsate asupra sa” (Willibald, „The Life of St. Boniface”, citat după Benea, „Viețile sfinților ortodocși”, p. 267).

După câțiva ani petrecuți aici, a plecat la Mănăstirea benedictină Nursling (Nhuetscelle), unde a depus voturile monahale. La vârsta canonică de 30 de ani a primit și taina preoției.

A propovăduit în Olanda și Germania

Pe când se părea că va face o carieră intelectuală și scolastică strălucită, s-a aprins în el dorul de a-L mărturisi pe Hristos în fața celor care nu auziseră de El. Astfel, în anul 716 a plecat pentru prima dată în misiune în Frisia,

Olanda de astăzi.

Bonifatie a plecat alături de trei frați de la Mănăstirea Nursling și, deși erau plini de râvnă în a-L propovădui pe Hristos, această primă misiune va rămâne fără succes. După doi ani petrecuți în mănăstire, având binecuvântarea episcopului său, Daniil de Winchester, Sf. Bonifatie a plecat într-o nouă misiune. Înainte de a pleca însă, a poposit la Roma pentru a se închina la Biserica „Sfântul Petru”, unde a rămas mai multe zile, petrecându-le în post și rugăciune. Aici a putut discuta și cu papa Grigorie al II-lea (715-731).

A plecat de aici cu mai multe scrisori din partea papei spre Bavaria, apoi spre Thuringia, un ținut situat la răsărit de Rin și la mieznoapte de Dunăre. Papa Grigorie i-a schimbat atunci numele din Winfrith în Bonifatie (făcător de bine), în cinstea Sf. Mucenic Bonifatie din Tarsul Ciliciei. După câteva luni în care s-a străduit să reînsoflețească viața creștinilor din acele ținuturi, a plecat cu Willibrod în Frisia. După o scurtă activitate în acest ținut, se va despărți de Willibrod și va pleca să facă din nou misiune în Hesse și Thuringia. Nu se cunoaște motivul separării de Willibrod.

După ce a botezat doi conducători păgâni, a reușit să construiască o mică biserică, intensificând astfel activitatea misionară în acel ținut. Întrucât s-a lovit de multe greutăți, i-a cerut sfatul papei printr-o scrisoare, iar acesta l-a chemat la Roma.

În acest al doilea popas la Roma, Bonifatie a fost hirotonit episcop de către papă, chiar în ziua sărbătoririi Sfântului Andrei (30 noiembrie) a anului 722. Teritoriul încredințat misiunii sale era întreaga Germanie aflată la răsărit de Rin, nefiind obligat să se supună episcopilor franci, care, cu puține excepții, se aflau într-o acută stare de decădere din punct de vedere moral. Încărcat cu multe daruri și având și câteva scrisori de recomandare, Sf. Bonifatie a plecat din nou spre Germania, pentru a-și continua misiunea. După o întâlnire cu regele francilor, Carol Martel (715-741), a plecat din nou înspre Hesse, unde Dumnezeu avea să-i aducă cea mai mare biruință din ținuturile

Germaniei.

Chiar în inima ținutului Hesse, la Geismar, dând dovadă de un mare curaj, Sf. Bonifatie a doborât cu securea „stejarul lui Thor”, zeul tunetului la vechii germani, care constituia centrul slujirii lor idolatre. Acest lucru se întâmpla în anul 723. Din acest stejar, ajutat de ucenici, a construit o biserică pe care a închinat-o Sfântului Apostol Petru. Confruntat cu diverse greutăți, Sfântul Bonifatie se consultă mereu cu papa Grigorie al II-lea și cu alți oameni de încredere. Ne-au rămas de la el în jur de 150 de scrisori, adunate într-o colecție de către ucenicul său, Lullus. Așa cum afirma J. Semmler, scrisorile Sfântului Bonifatie sunt foarte importante, deoarece „oferă foarte multe amănunte despre activitatea misionară a sfântului, dar și despre răs-pândirea creștinismului în zonă” (J. Semmler, Art. Bonifatius, în „Lexikon für Mittelalter”, vol. 2, München-Zürich 1983, p. 418). Cu ajutorul colaboratorilor săi, până în anul 732, Bonifatie a reușit să pună temelile unei Biserici sănătoase și trainice în acele teritorii.

Înălțarea la rangul de arhiepiscop și înființarea mai multor eparhii

Papa Grigorie al III-lea (731-741) l-a primit pe Bonifatie la Roma, acordându-i treapta de arhiepiscop al întregii Germanii de la răsărit de Rin, cât și palliumul arhiepiscopal. Întors în teritoriul de misiune, el a înființat patru eparhii: la Regensburg, la Freising, la Salzburg și la Passau. În anul 741 a înființat Mănăstirea Altaich, dar și Episcopia de Eichstat.

După această organizare a Bisericii din Bavaria, Bonifatie se va îndrepta din nou spre Thuringia și Hesse. Aici a mai înființat încă trei episcopii: la Buraburg, în apropiere de Mănăstirea Fritzlar, iar în Thuringia la Erfurt și Würzburg. Astfel, Bonifatie devenise un adevărat „mitropolit” al părților germane, deși nu avea un scaun episcopal al său. El se gândea să se retragă într-o mănăstire, pe care a ridicat-o ucenicul său, Sturm, într-o vale mănoasă, înconjurată de munții din care izvorăște râul Fulda, din inima Germaniei. Se părea că Bonifatie își împlinise activitatea sa misionară

când a fost rugat să se ocupe de Biserica francilor, aflată într-o stare de decădere, după cum am amintit mai sus. Moartea regelui Carol Martel în anul 741, an în care a murit și papa Grigorie al III-lea, i-a oferit și cadrul politic necesar pentru a reforma Biserica francilor. Susținut de noul papă, Zaharia (741-752), dar mai ales de către regele Carloman, a reușit să convoce un sinod al întregii Biserici france, după o pauză de mai bine de 80 de ani. În acest sinod din 745 a fost ales să ocupe scaunul mitropolitan al Bisericii germane, orașul Mainz. Măsurile luate au dus la o reformă a Bisericii france și la „renașterea carolingiană”

Din agenda ÎPS Părinte Mitropolit SERAFIM

1 mai - prezidează la Centrul Eparhial din Nürnberg conferința preoțească anuală, având invitat pe ÎPS Părinte Mitropolit Andrei al Clujului, Sălajului și Maramureșului.

2 mai - slujește Sf. Liturghie arhierescă în Catedrala din Nürnberg, alături de ÎPS Părinte Mitropolit Andrei, PS Părinte Macarie, PS Părinte Sofian Brașoveanul, PPCC Preoți și Diaconi, membrii ai Adunării Eparhiale. Prezidează lucrările Adunării Eparhiale.

3 mai - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg.

10 mai - slujește în Biserica "Sf. Ioan Botezătorul" din München, împreună cu PS Episcop-vicar Sofian Brașoveanul și un sobor de preoți, Sf. Liturghie în cadrul căreia botează pe pruncul Rafael, al treilea copil al Pr. Mihai Baku. Ține cuvânt de învățătură și participă la agapa oferită de Familia Părintelui Mihai.

13 mai - primește în Catedrala mitropolitană din Nürnberg un grup de seminaști din Muntenegru.

16 mai - slujește Taina Sf. Maslu și predică la Parohia „Sf. Martiri Brâncoveni și Sf. Mc. Ipolit” din St. Pölten - Austria.

17 mai - slujește Sf. Liturghie la Parohia „La Sf. Înviere” din Viena (PC Preoți Dr. Nicolae Dura și Drd. Emanuel Nuțu) în cadrul căreia hirotonește întru preot pe PC Diacon Cătălin Soare pe seama Parohiei din St. Pölten. Ține cuvânt de învățătură. Oferă distincții mai multor credincioși din Viena. Participă la agapă.

21 mai - Înălțarea Domnului, Sf. Împărați Constantin și Elena - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg. Săvârșește la Troița din curtea Mitropoliei Pasastas pentru eroii neamului.

în estul Regatului franc. (Pierre Richc, „Von Gregor dem Grossen bis Pippin den Jungeren”, în: Egon Boshof (ed.), „Geschichte des Christentums”, vol. 2, Freiburg- Basel, 1994, p. 660).

Ultima misiune în Frisia și moartea martirică

Activitatea misionară a Sfântului Bonifatie nu era însă la final. În jurul vârstei de 75 de ani, după ce l-a hirotonit pe ucenicul său Lull, arhiepiscop de Mainz (în 752), a plecat într-o ultimă misiune în partea de răsărit a Frisiei. Pe când aștepta la Dokkum, localitatea unde-și așezase tabăra, să-i boteze pe cei convinși de el și de colaboratorii săi să treacă la creștinism, în

INFORMAȚII

22 mai - participă la Vecernia de Rusalii în biserica Diakonie din Neuendettelsau cu ocazia aniversării a 65 de ani ai Rectorului Dr. H.c. Hermann Schoenauer și ține un cuvânt.

23 mai - prezidează la Stuttgart ședința de lucru a preoților din Protoieria Baden Württemberg (Protoieru Dr. Mihăiță Bratu). Seara, slujește Vecernia și predică.

24 mai - slujește în Biserica „Sf. Împărați Constantin și Elena” din Stuttgart Sf. Liturghie în cadrul căreia botează pe prunca Antonia Teodora. Ține cuvânt de învățătură și participă la agapa din grădina parohiei.

30 mai - slujește Sf. Liturghie la parohia ortodoxă francofonă din Louveciennes - Paris împreună cu IPS Mitropolit Iosif, PS Episcop vicar Marc Nemțeanul și un sobor numeros de preoți și diaconi. După Sf. Liturghie oficiază slujba înmormântării Doamnei Preotese Pascaline, soția Părintelui Marc-Antoine Costa de Beauregard, și ține cuvânt de învățătură.

31 mai - Rusalii - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia „Sfânta Treime” din Düsseldorf cu prilejul hramului (Protoieru Drd. Iosif Rădulescu). Participă la agapă.

Din agenda

PS Episcop Vicar SOFIAN Brașoveanul

1 mai - participă la Consfătuirea cu clericii din Arhiepiscopie.

2 mai - slujește Sf. Liturghie la Nürnberg. Participă la lucrările Adunării Eparhiale.

3 mai - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul din München.

8 mai - participă la Seminarul organizat de Biserica Evanghelică-Luterană din Bavaria la Josefthal, unde vorbește despre

ziua de Rusalii a anului 754 sau 755, a fost ucis împreună cu 52 de oameni de către războinici păgâni prădători. Se pare că Bonifatie, omul lui Dumnezeu, a pierit în timp ce ținea deasupra capului o Evanghelie, căci voia să fie apărât în moarte de cartea pe care a iubit-o cel mai mult. Acest lucru se întâmpla pe data de 5 iunie, iar pe 9 iunie osemintele sfântului au fost depuse la Mănăstirea Fulda, locul său de suflet, unde se găesc și astăzi.

Protoieru Alexandru Nan, München

*publicat în "Ziarul Lumina" din 3 iunie 2011

Rugăciunea lui Iisus și despre Paternitatea duhovnicească.

9 mai - săvârșește Sf. Liturghie în limba germană la Capela Sf. Siluan.

10 mai - împreună cu ÎPS Mitropolit Serafim, săvârșește Sf. Liturghie la biserica Sf. Ioan Botezătorul (AHK) din München, în cadrul căreia botează pe pruncul Rafael, fiul Pr. Mihai Baku, slujitor la Centrul Bisericesc.

11-12 mai - primește câte un grup de școlari din Aubing, cărora le vorbește despre credința și Biserica Ortodoxă.

14 mai - participă la întâlnirea preoților ortodocși din nordul și estul Germaniei. Slujește Sf. Liturghie și vorbește despre "Aspecte ale paternității duhovnicești".

17 mai - slujește Sf. Liturghie și predică la Landshut (Pr. Adrian Vasilache); participă la agapă.

19-24 mai - la invitația ÎPS Arhiepiscop Nathaniel, Arhiepiscopul Episcopiei Ortodoxe Române din America (OCA) și a PS Episcop-vicar Irineu, efectuează o vizită în Statele Unite cu prilejul sărbătorilor legate de hramul Mănăstirii "Înălțarea Domnului" din Michigan.

21 - 24 mai - slujește Sf. Liturghie la Mănăstirea "Înălțarea Domnului" din Michigan.

31 mai - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul din München.

RUMĂNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str. 166-168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (+49) 0911 / 323 69 10
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament: 15.50 Euro / anual (inclusiv porto)
IBAN: DE 65 7509 0300 0001 1678 04
BIC: GENODEF1M05